

Πως η Ρώμη υπέταξε την Ελλάδα, Β

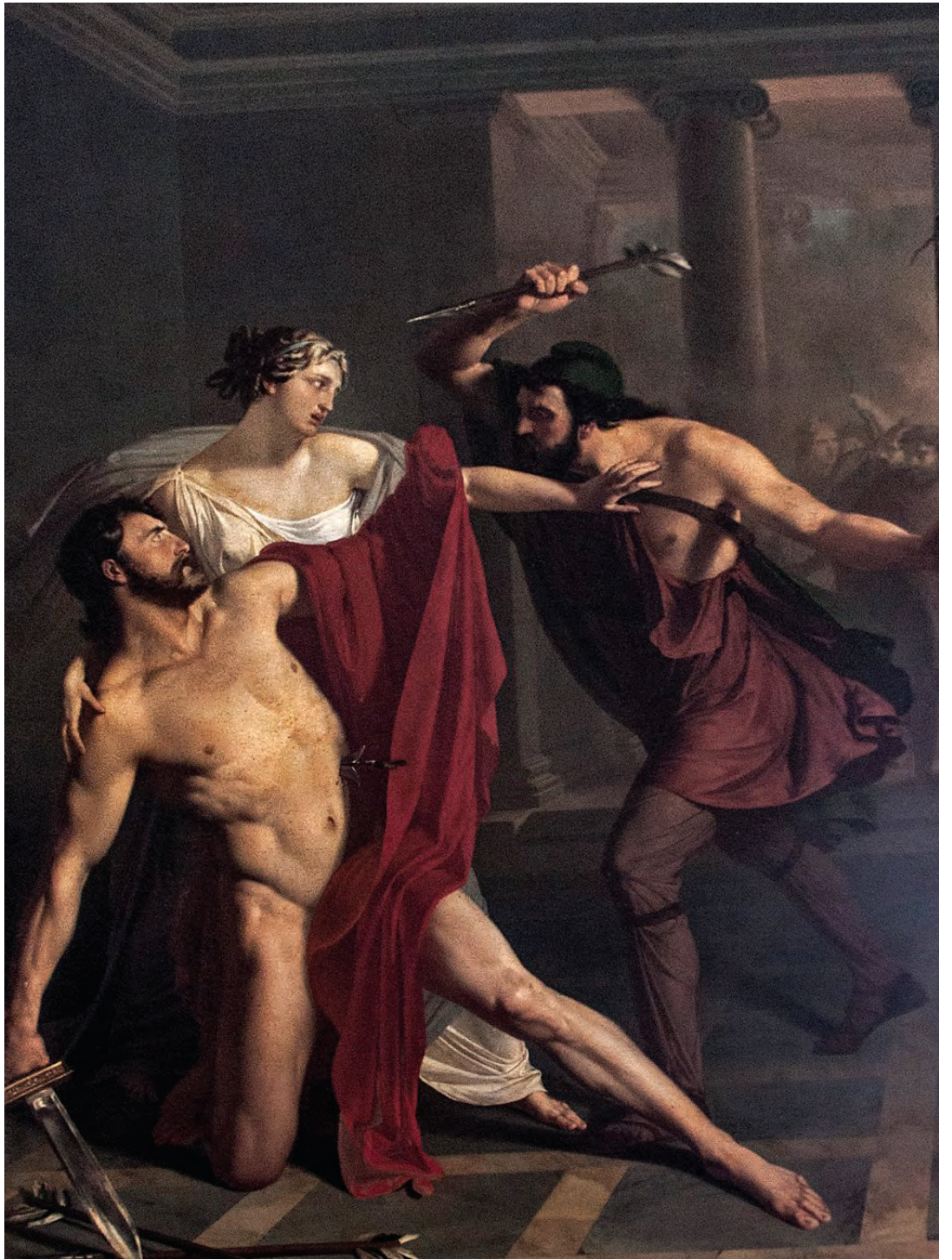
Έρευνα και επιμέλεια κειμένων:
Δημήτρης Συμεωνίδης JP

Πλουτάρχου Βίοι Παράλληλοι – Φλαμινίνος
Τόμος Τέταρτος Ι -ΙΑ
Απόδοση στα Νέα Ελληνικά

Επειδή δέ οί δέκα πρέσβεις οὐς ἡ σύγκλητος ἐπέμψε πρὸς τόν Τίτον τόν συνεβούλευον τοὺς μὲν ἄλλους Ἑλληνας νά ἐλευθερώσῃ, εἰς δέ τήν Κόρινθον, καί τήν Χαλκίδα, καί τήν Δημητριάδα νά ἔχωσι φρουράν, ἔνεκα τῆς πρὸς τόν Ἀντίοχον ἀσφαλείας, τότε διὰ τῶν κατηγοριῶν λαμπροί λαμπρῶς ἀνεκίνουν τὰς πόλεις οἱ Αἰτωλοί, τόν μὲν Τίτον λέγοντες νά λύσῃ τὰ δεσμά τῆς Ἑλλάδος, διότι οὕτω συνείθιζεν ὁ Φίλιππος ν' ὀνομάζῃ τὰς προειρημένους πόλεις, τοὺς δ' Ἑλληνας ἐρωτῶντες ἂν ζυγόν ἔχοντες βαρύτερον μὲν, λειότερον δέ τοῦ ἀρχαίου τόν νῦν, χαίρωσι, καί Θαυμάζωσι τόν Τίτον, ὡς εὐεργέτην, διότι λύσας τόν πόδα τῆς Ἑλλάδος, τῆ ἔδωσε τόν τράχηλον. Διὰ τούτα λυπούμενος ὁ Τίτος, καί ἀγανακτῶν, παρεκάλεσε τὸ ρωμαϊκόν συνέδριον, καί τέλος τὸ ἔπεισε ν' ἀπαλλάξῃ καί ταύτας τὰς πόλεις τῆς φρουράς, ὅπως ἡ παρ' αὐτοῦ χάρις πρὸς τοὺς Ἑλληνας ὑπάρξῃ ὀλοκλήρος. Ἐν ᾧ λοιπόν ἐτελοῦντο τὰ ἴσθμια, ἐκάθητο μὲν πλήθος ἀνθρώπων εἰς τὸ στάδιον, τόν γυμνικόν ἀγῶνα θεώμενον διότι μετὰ χρόνον μακρόν εἶχε ν' ἀπαλλαγῇ ἡ Ἑλλάς τῶν πολέμων μετ' Ἑλπίδων Ἐλευθερίας, καί ἐπανηγύριζεν ἤδη πλήρη εἰρήνην. Ἀφ' οὗ δ' ἡ σάλπιγξ ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς πάντας προελθῶν εἰς τὸ μέσον ὁ κήρυξ, ἀνεκήρυξεν ὅτι· «Ἡ σύγκλητος τῶν Ῥωμαίων, καί Τίτος Κοίντιος, ὁ, στρατηγός καί ὑπατος τῶν Ῥωμαίων, καταπολεμήσαντες τόν βασιλέα Φίλιππον καί τοὺς Μακεδόνας, ἀφήνουσιν ἀφρουρήτους καί Ἐλευθέρους καί ἀφορολογήτους, ἔχοντας τὴν πάτριον αὐτῶν νομοθεσίαν, τοὺς Κορινθίους, τοὺς Λοκρούς, τοὺς Φωκείς, τοὺς Εὐβοεῖς, τοὺς Ἀχαιοὺς, τοὺς Φθιώτας, τοὺς Μάγνητας, τοὺς Θεσσαλοὺς, τοὺς Περραιβοὺς.» καί κατ' ἀρχάς μὲν δέν ἠχοῦσαν ὄλοι οὐδέ σαφῶς, ἀλλὰ κίνησις ἦτον εἰς τὸ στάδιον ἀνώμαλος καί θορυβώδης, καί ἐθαύμαζον, καί ἠρώτων, καί ἔλεγον νά ἐπαναλάβῃ τὸ κήρυγμα. Ἄφ' οὗ, οὗ δ' ἔγινε πάλιν ἡσυχία, καί ὁ κήρυξ ὑψωσε τὴν φωνήν, καί προθυμότερον ἀνέκραξεν ὥστε ν' ἀκουσθῇ ὑπὸ πάντων, καί διεδόθη τὸ κήρυγμα, κραυγὴ Ἀπίστευτος διὰ τὸ μέγεθος ὑπὸ χαράς ἐφέρετο μέχρι τῆς θαλάσσης, ὀρθόν δ' ἀνέστη τὸ θέατρον, καί οὐδεὶς προσεῖχεν εἰς τοὺς ἀγωνιζομένους. Ἐσπευδον δέ πάντες νά ἀναπήδησωσι καί ν' ἀσπασθῶσι καί νά προσφωνήσωσι τόν σωτήρα καί πρόμαχον τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ δέ πολλάκις λεγόμενον περὶ ὑπερβαλῆς καί μεγέθους τῆς φωνῆς, ἐφάνη τότε, ὅτι κόρακες, ἄνωθεν κατὰ τύχην πετώντες, ἔπασαν εἰς τὸ στάδιον. αἰτία δ' ἦτον τοῦ ἀέρος ἡ ρῆξις.

Διότι ὅταν ἡ φωνή, φέρηται πολλή καί μεγάλη, διασπώμενος ὑπ' αὐτῆς, δέν ὑποστηρίζει τὰ πετώντα, ἀλλὰ τ' ἀφήνει ν' ὀλισθήσωσιν, ὡς ἂν ἔβαινον διὰ τοῦ κενοῦ ἂν μᾶλλον δέν διατρυπῶνται πληττόμενα, ὡς ὑπὸ βέλους, καί οὕτω πίπτουν καί ἀπόθνησκουσι.

Ο θάνατος του Αλκιβιάδη

Δύναται ὅμως νά εἶναι καί περιδίνησις τίς τοῦ ἀέρος, ὡς ὁ σάλος εἰς τὸ πέλαγος λαμβάνει ἐλιγμόν, καί ἔπειτα πάλιν ὀρμὴν ἐξ αἰτίας τοῦ μεγέθους αὐτοῦ.

ΙΑ· Ἀν δ' ὁ Τίτος, ὅταν ἀμέσως διελύθη ἡ πανήγυρις ἐνοήσας τὴν φορὰν τοῦ πλήθους καί τὴν ὀρμὴν, δέν εἶχεν ἀποκλίνει τῆς ὁδοῦ, πιθανόν φαίνεται ὅτι δέν θά ἔσωζε τὴν ζωὴν του, τόσοι ὀμοῦ καί πανταχόθεν ἐχύθησαν πρὸς αὐτόν. Ὡς δ' ἀπεκαμον περὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ βοῶντες, ἤδη ἀφ' οὗ, ἐνύκτωσεν, ὅσους ἐβλεπον φίλους ἢ συμπολίτας αὐτοῦ, τούτους ἀσπαζόμενοι καί ἐναγκαλιζόμενοι, ἐτρέποντο μετ' ἀλλήλων εἰς δείπνα καί πότους. Καί τότε μάλιστα, ὡς ἦτον ἐπόμενον, γαίροντες ἐσκέπτοντο καί διελέγοντο περὶ τῆς Ἑλλάδος, ὅτι τόσοις πολεμήσασα πολέμους ὑπὲρ ἐλευθερίας, οὐδέποτε ἔτυχεν αὐτῆς ἀσφαλέστερου οὐδ' εὐχαριστότερον, διότι ἄλλοι ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ αὐτῆς, αὐτὴ δέ σχεδόν ἀναιμακτος καί ἀπενθής ἀπῆλαυσε τὸ κάλλιστον καί περιμαχιώτερον ἄθλον. Καί σπάνιον μὲν ἦτον ἡ ἀνδρεία καί ἡ φρόνησις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὅλων τῶν ἄλλων ἀγαθῶν σπανιώτατον ὁ δίκαιος ἀνθρώπος. Οἱ Ἀγησίλαοι καί οἱ Λύσανδροι καί οἱ Νικίαι οἱ Ἀλκιβιάδοι, πολέμους μὲν

ἤξευρον καλῶς νά διευθύνωσι, καί μάχας νά νικῶσι, κατὰ γῆν καί κατὰ θάλασσαν στρατηγούντες, ἀλλὰ νά μεταχειρίζονται τὰ κατορθώματα αὐτῶν πρὸς χάριν εὐγενῆ καί ὑπὲρ τοῦ καλοῦ, τοῦτο δέν τὸ ἤξευρον. Καί ἂν ἀφαιρέσῃ τίς τὴν Μαραθῶνιον νίκην, καί τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνας, καί τὰς Πλαταιάς καί Θερμορπύλας, καί τὰ ἔργα τοῦ Κίμωνος περὶ τόν Εὐρυμέδοντα καί τὴν Κύπρον, ὅλας τὰς ἄλλας μάχας ἐπολέμησεν ἡ Ἑλλάς καθ' ἑαυτῆς, καί πρὸς ἰδίαν αὐτῆς ὑποδούλωσιν, καί πᾶν τρόπαιον αὐτῆς ἴδρυται εἰς συμφορὰν αὐτῆς καί εἰς ὄνειδος καί ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἡ κακία καί τὸ ἐριστικόν πνεῦμα τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἐπέφεραν τὴν καταστροφὴν τῆς. Ἀλλόφυλοι δ' ἄνδρες, μικροτάτους σπινθήρας καί ὀλιγίστην σχέσιν παλαιᾶς συγγένειας φαινόμενοι ὅτι ἔχουσι μετὰ τῆς Ἑλλάδος, καί οἵτινες θαυμαστὸν ἦτον καί ἂν διὰ λόγου μόνον ἢ διὰ συμβουλῆς σύν ἐτέλουν εἰς τί ὠφέλιμον ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, οὗτοι γιὰ τῶν μεγίστων κινδύνων καί κόπων ἀποσπᾶσαντες τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ κακῶν δεσποτῶν καί τυράννων, τὴν ἐλευθεροῦσι.

Ἡ συνέχεια τὴν ἄλλη Παρασκευὴ

Καί σπάνιον μὲν ἦτον ἡ ἀνδρεία καί ἡ φρόνησις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὅλων τῶν ἄλλων ἀγαθῶν σπανιώτατον ὁ δίκαιος ἀνθρώπος. Οἱ Ἀγησίλαοι καί οἱ Νικίαι οἱ Ἀλκιβιάδοι, πολέμους μὲν ἤξευρον καλῶς νά διευθύνωσι, καί μάχας νά νικῶσι, κατὰ γῆν καί κατὰ θάλασσαν στρατηγούντες, ἀλλὰ νά μεταχειρίζονται τὰ κατορθώματα αὐτῶν πρὸς χάριν εὐγενῆ καί ὑπὲρ τοῦ καλοῦ, τοῦτο δέν τὸ ἤξευρον.